

عنوان مقاله:

بارقه های عفت در عاشقانه های ابراهیم ناجی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات عربی، دوره 4، شماره 7 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

عبدالاحد غیبی - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه شهید مدنی آذربایجان

خلاصه مقاله:

عشق از مضامین برجسته شعر و ادب است که خمیر مایه اصلی بسیاری از آثار ادبی جهان و به خصوص آثار ادبی مشرق زمین را به خود اختصاص داده است. شاعران عرب در طول دوره های مختلف تاریخ ادبیات عربی، عشق را طلیعه آثار برجسته و ماندگار خود قرار داده اند و بسته به نوع شخصیت، تجربیات زندگی و اندیشه های خویش، تعبیرهای گوناگونی از آن داشته اند. در این میان، عنصر عفت در آثار غنایی برخی از ایشان، منزلت شایانی یافته است. شعر عربی از همان دوره جاهلی در آثار شاعرانی چون (عنتره شداد عبسی) با غزل عقیف آشنا بوده و شمیم روح نواز عفت در شعر بسیاری از شاعران عرب در دوره های پسین نیز قابل استشمام است. در دوره معاصر با ظهور شاعران رمانتیست در عرصه ادب عربی، ردپای عفت در آثار عشقی و غنایی به روشنی هویدا گشت. ابراهیم ناجی یکی از شاعران رمانتیست مصر است که عشق و حدیث عاشقانه، بخش قابل توجهی از مضامین شعری او را به خود اختصاص داده است. اما آنچه که اشعار عشقی او را ممتاز و درخور اهتمام می گرداند آراستگی آنها به زیور زیبای عفت است؛ عاشقانه های ناجی هرگز از حلقه عفت گام بیرون ننهاد و بطور غالب، ماهیت صوفیانه و عارفانه دارد. مقاله حاضر، گذشته از تبیین مفهوم عشق در اشعار ناجی، بر آن است انعکاس درخشان عفت را همراه با ابعاد مختلف آن، در عاشقانه های این شاعر عاشق و دلسوخته معاصر مصر، به صفحه نمایش گذارد.

کلمات کلیدی:

شعر عربی، عشق صوفیانه، عفت، ابراهیم ناجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/602705>

